

* Μια πιο σύντομη εκδοχή του άρθρου αυτού, λόγω των περιορισμών χώρου της στήλης, δημοσιεύθηκε στην Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία

Συστημική βία: Ανεργία και... απολύσεις

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η πιο ακραία ίσως μορφή οικονομικής συστημικής βίας στη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση είναι η ανεργία ή, εναλλακτικά, η περιστασιακή και μερική (υπό)απασχόληση. Η ανεργία όμως είχε αρχίσει να φουντώνει από τον καιρό της ένταξής μας στην ΕΟΚ/ΕΕ και απλά σήμερα ...απογειώθηκε. Ακόμη και στην εποχή των «παχιών αγελάδων», η ανεργία είχε διπλασιαστεί, από 3,6% το 1984, σε 7% το 1997, παρά το γεγονός ότι το εργατικό κόστος μειωνόταν δραστικά όλη την δεκαετία του 1990, ενώ τα κέρδη στις μεγάλες επιχειρήσεις πολλαπλασιάζονταν. Την περασμένη δεκαετία σημειώθηκε μια εντελώς παροδική μείωση της ανεργίας, σαν αποτέλεσμα της Ολυμπιάδας και των έργων «βιτρίνας» που χρηματοδοτούσε η ΕΕ, για να συνεχίσει κατόπιν την ανοδική πορεία της. Έτσι, οι άνεργοι, το 2005-08 είχαν φθάσει σχεδόν στο 8% του ενεργού πληθυσμού, ενώ το 2009 είχαν ανεβεί στο 9,5%. Με το σκάσιμο της «φούσκας» οι άνεργοι τριπλασιάστηκαν και σήμερα φθάνουν το 28%!

Είναι, επομένως, άλλος ένας αποπροσανατολισμός ότι η ανεργία και η φτωχοποίηση του Λαού είναι αποτέλεσμα των πολιτικών λιτότητας, σαν αποτέλεσμα της «κρίσης του Χρέους» και των Μνημονίων. Στην πραγματικότητα, ήταν τα «δομικά» προβλήματα της οικονομίας που οδήγησαν στην έκρηξη του Χρέους. Τα διογκούμενα ελλείμματα στο ισοζύγιο πληρωμών καθώς και τα δημοσιονομικά ελλείμματα, που οδήγησαν τελικά στην χρεωκοπία, μπορεί να δείχτει ότι άρχισαν να χειροτερεύουν δραματικά από την ένταξή μας στην ΕΕ (βλ. Τ.Φ, Η Ελλάδα ως Προτεκτοράτο της Υπερεθνικής Ελίτ, Γόρδιος, 2010).

Η θεμελιακή δηλαδή αιτία της ανεργίας, στο Ελληνικό μοντέλο εξωστρεφούς ανάπτυξης που θεσμοποιήθηκε μεταπολεμικά με την ένταξή μας στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, ήταν η ουσιαστική έλλειψη παραγωγικής δομής, την οποία δραματικά επιδείνωσαν το άνοιγμα και η απελευθέρωση των αγορών που επέβαλε η ένταξή μας στην ΕΕ. Και, φυσικά, η μετανάστευση ελάχιστη σχέση είχε με την έκρηξη της ανεργίας, όπως άμεσα ή έμμεσα διακήρυσσαν τότε οι ελίτ, καθώς και η Πατριωτική «Αριστερά», καλλιεργώντας πρώτοι τη ξеноφοβία και τον ρατσισμό, για να πάρει σήμερα τη σκυτάλη από αυτούς η Χρυσή Αυγή. Οι μετανάστες καταλάμβαναν ανειδίκευτες θέσεις εργασίας και βασικά ανταγωνίζονταν τους δικούς μας απόφοιτους του δημοτικού, όπου όμως η ανεργία μειωνόταν, ενώ, αντίθετα, φούντωνε στους απόφοιτους της δευτεροβάθμιας και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Δηλαδή, οι μετανάστες ουσιαστικά έπαιζαν τον ρόλο της φτηνής αύξησης της παραγωγής (και της παραγωγικότητας) και της παράλληλης —σωτήριας για τους εργοδότες— συμπίεσης των μισθών.

Με άλλα λόγια, όταν η ένταξη στην ΕΕ μας υποχρέωσε σε άνοιγμα και απελευθέρωση των αγορών, η Ελληνική οικονομία δεν ήταν ανταγωνιστική μέσα στην ΕΕ, όχι βέβαια λόγω των υψηλών μισθών της, που ήταν πολύ χαμηλότεροι από αυτούς στα Ευρωπαϊκά κέντρα, αλλά εξαιτίας της χρόνιας έλλειψης παραγωγικών επενδύσεων. Δεν είναι, λοιπόν, περίεργο ότι μια από τις πρώτες δουλειές της κοινοβουλευτικής Χούντας και της Τρόικας ήταν να ελαστικοποιήσουν, με τα Μνημόνια, ακόμη περισσότερο τις εργασιακές σχέσεις, ουσιαστικά αποβλέποντας στην υποτίμηση του κόστους εργασίας, ώστε να «βελτιώσουν» τεχνητά την ανταγωνιστικότητα, ιδιαίτερα αφού δεν ήταν πια δυνατή η υποτίμηση του νομίσματος. Και, φυσικά, στον βαθμό που το σχέδιο των Ευρώ-ελίτ για την «Κινεζοποίηση» χωρών όπως η Ελλάδα πετύχει, τότε πράγματι, θα υπάρξει «ανάπτυξη», σαν συνέπεια μιας δήθεν «βελτίωσης» της ανταγωνιστικότητας, η οποία όμως θα συνοδεύεται από μαζική ανεργία ή υποαπασχόληση, και μισθούς επιβίωσης για τους πολλούς και ...άγριο βόλεμα για τους λίγους!

Ήδη, άλλωστε, από τα μέσα της δεκαετίας του 1990, η πρώτη «εκσυγχρονιστική» κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είχε ανακοινώσει την έναρξη ενός κοινωνικού διαλόγου για τις εργασιακές σχέσεις και το ασφαλιστικό, όπου οι παράμετροι των «λύσεων» είχαν αυστηρά προκαθορισθεί. Επρόκειτο, δηλαδή, για ένα κοινωνικό διάλογο-μαϊμού όπου επιχειρείτο οι προσκείμενες στα «εκσυγχρονιστικά» κόμματα εξουσίας (που σήμερα απαρτίζουν την κοινοβουλευτική Χούντα) συνδικαλιστικές ηγεσίες να περάσουν στη βάση τους, όσο πιο ανώδυνα γινόταν, τις λύσεις «ελαστικοποίησης» της εργασίας, που είχαν προκαθορίσει οι συστημικές τάσεις στη διεθνοποιημένη οικονομία της αγοράς. Τάσεις, οι οποίες, χάρις στη συμμετοχή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, έφθναν γρήγορα και στον εκάστοτε παριστάνοντα τον πρωθυπουργό της χώρας. Τότε, όμως, το πολιτικό κλίμα δεν επέτρεπε να περάσουν παρόμοια μέτρα.

Αντίθετα, σήμερα, με την αφορμή της δήθεν «κρίσης του Χρέους», οι ελίτ πέρασαν όχι μόνο τις πιο ελαστικές ίσως σχέσεις εργασίας σε πανευρωπαϊκό επίπεδο, αλλά άρχισαν τώρα να περνούν ακόμη και την κατάργηση θέσεων στον δημόσιο τομέα. Και αυτό, τη στιγμή μάλιστα που η χώρα έχει ανεργία ρεκόρ στην Ευρωζώνη! Έτσι, απολύουν σχολικούς φύλακες, καθαρίστριες, δημοτικούς αστυνομικούς και συμβασιούχους, ενώ αύριο θα αρχίσουν τις μαζικές απολύσεις στον δημόσιο τομέα, δήθεν για να τον εξυγιάνουν, όπως ξεδιάντροπα υποστηρίζουν τα καλοταϊσμένα παπαγαλάκια των ελίτ στα τηλεοπτικά κανάλια —ενώ η κατελιημμένη ΕΡΤ δεν διανοείται να αναλάβει εκστρατεία «απομυθοποίησης της κρίσης», όπως όφειλε, αλλά συνεχίζει «κανονικά» τον αποπροσανατολισμό!

Στην πραγματικότητα, ο στόχος δεν είναι βέβαια η εξυγίανση του δημόσιου τομέα, που αναντίρρητα χρειάζεται ριζικές αλλαγές, χωρίς απολύσεις προσωπικού, για την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών. Το επιχείρημα δηλαδή της δήθεν μεταρρύθμισης είναι άθλιο ψέμα, αφού ο βασικός λόγος που γίνονται οι μαζικές απολύσεις δεν είναι καν η ικανοποίηση των απαιτήσεων των δανειστών. Ούτε είναι βέβαια ο εξαναγκασμός μας από την Ευρώ-ελίτ σε «κακές» πολιτικές (λιτότητας κ.λπ.), όπως εντελώς αποπροσανατολιστικά υποστηρίζουν «προοδευτικοί» οικονομολόγοι (που προβάλλουν ακόμη και οι New York Times, αλλά και παρ' ημιν «αναρχικοί διανοητές» —ακόμη και αυτή η σύμπλευση είναι δυνατή στην Ελλάδα!) οι οποίοι «αγνοούν» το φαινόμενο της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης και βρίσκονται κάπου μεταξύ ...1929 και 1945.

Ο προφανής στόχος των ελίτ είναι να παραδώσουν τομείς του δημόσιου τομέα στον ληστρικό και ανεξέλεγκτο ιδιωτικό τομέα που ελπίζεται ότι με τον μισό αριθμό υπαλλήλων (και μισούς μισθούς!) θα προσφέρει «ανταγωνιστικές» υπηρεσίες. Αύριο θα κάνουν το ίδιο και με τα νοσοκομεία, τα σχολεία και τα Πανεπιστήμια, αφήνοντας ένα υποτυπώδη δημόσιο τομέα για τους απόρους, όπως στις ΗΠΑ.

Όμως, γιατί άραγε πρέπει να γίνει η οικονομική και κοινωνική αυτή καταστροφή; Όχι βέβαια γιατί, όπως υποστηρίζει η «Αριστερά», Μαρξο-Κεϋνσιανοί οικονομολόγοι κ.λπ. γιατί μας επιβάλλονται οι «κακές» πολιτικές των Μέρκελ-Σόιμπλε. Προφανώς, έξω από την ΕΕ (την οποία δεν αμφισβητούν οι καλοβουλευμένοι μέσα στην ΕΕ Πανεπιστημιακοί, αναλυτές κ.λπ.) καμιά Μέρκελ δεν θα μπορούσε να μας επιβάλλει τις «κακές» πολιτικές της. Όμως οι ελίτ μας έκριναν ότι τα συμφέροντά τους ικανοποιούνται καλύτερα μέσα στην ΕΕ και την Ευρωζώνη, οπότε, με δεδομένη την έλλειψη κάθε οικονομικής κυριαρχίας μέσα στην ΕΕ, δεν μπορούμε παρά να εφαρμόζουμε πιστά τις όποιες εντολές των γκαουλάιτερ. Εκτός βέβαια αν πιστεύουμε το παραμύθι (για παιδιά προσχολικής ηλικίας) ότι... αν εκλεγεί ο Τσίπρας θα λειτουργήσει σαν καταλύτης για να αλλάξουν οι Ευρωπαϊκοί συσχετισμοί και οι Ευρωπαϊκές πολιτικές! Και δυστυχώς στην εξαπάτηση αυτή μετέχει σύσσωμη η Αριστερά (εξωκοινοβουλευτική, πατριωτική, «ελευθεριακή» κ.λπ.), πλην ΚΚΕ. Και αυτό, γιατί ακόμη και όταν τμήμα της Αριστεράς αυτής θέτει θέμα εξόδου από την Ευρωζώνη, ποτέ δεν θέτει θέμα άμεσης εξόδου από την ΕΕ, με στόχους την διαγραφή του Χρέους και την κατάργηση των Μνημονίων, αλλά και την αναγκαία κοινωνικοποίηση των τομέων-κλειδιά, ώστε μέσα από ένα πρόγραμμα μετάβασης σε μια αυτοδύναμη οικονομία να τεθούν οι βάσεις για την ρήξη με την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την ικανοποίηση των βασικών αναγκών όλων των πολιτών.

Με άλλα λόγια, ακόμη και η έξοδος από την ΕΕ, χωρίς πρόγραμμα οικονομικής αυτοδυναμίας, θα είναι το ίδιο καταστροφική.

Έτσι, οι αποθρασυμένες ξένες και ντόπιες ελίτ, μπροστά στην αδράνεια, (παρά την διογκούμενη εξαθλίωση) των λαϊκών στρωμάτων, εξακολουθούν και εντείνουν το καταστροφικό έργο τους. Όμως, η αδράνεια αυτή σε μεγάλο βαθμό είναι τεχνητή, σαν αποτέλεσμα του γεγονότος ότι οι κομματοκρατούμενες συνδικαλιστικές ηγεσίες, εσκεμμένα, εκτονώνουν την λαϊκή οργή με υποτονικές απεργίες, πορείες-λιτανείες στο Σύνταγμα και «συλλαλητήρια» συνοδευόμενα από ...συναυλίες.

Γι' αυτό είναι πια άμεση επιτακτική ανάγκη η δημιουργία ενός παλλαϊκού Μετώπου «από τα κάτω» που, με συγκεκριμένους στόχους όπως οι παραπάνω και κυρίως την άμεση έξοδο από την ΕΕ και την αυτοδυναμία, θα ηγηθεί του αγώνα αυτού για την αποτροπή της συντελούμενης καταστροφής, πριν ολοκληρωθεί, οπότε θα είναι αργά, για πολλές δεκαετίες...

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos>

Link: http://inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_07_14.html